Лапи ялинові,
лапки,
лапенята...
У снігу,
а теплі всі якії!
Мов до сивої
бабусі
гостювати,
вчора
я
приїхав в Київ!
От стою
на гірці
Володимирській.
Широчінь така —
не вимчати й перу!
Сяючи
отак
колись у приморозки,
звідси оглядав
Русь Київську
Перун.
Ну, а далі —
хто,
коли,
не тямлю добре,
тільки знаю,
що оцим ось
широм,
волоком,
порогами,
крізь обрій
йшли
з дарами
до Аскольда й Діра 1.

Далі
било сонце
куполам в литаври:
— На коліна, РусьІ
Зігнись і стійі —
До сьогодні
Володимир
нас жене у лаври.
Бич хреста
стискає
кам'яний святий.
йшли
із найглухіших
в світі
місць
1 Аскольд і Дір — київські князі IX ст.
прадіди,
прапрадіди
і пра... пра... пра!..
Безліч
всяких
закривавлених дрібниць
у бабусі тут
на берегах Дніпра.
Вбитий був
і знову встав Столипін,
пам'ятником встав,
заклавши пальці в кітель.
Знов звалився він,
і знов
тремтіли липи
від гармат
дванадцяти— правителів.
А тепер
встають

з Подолу дими,
груди Києва
гудуть, нагріті казанами.
Не святий —
земний,
вже інший Володимир
своїх декретів
хрестить нас вогнями.
Я навіть
зарусофільствував
цієї митії
Русофільство
та іншого вже сорту.
Ось
моя
країна робітнича,
одна
в безмежнім світі.
— Гей!
Пуанкаре!
Візьми нас?! —
Чорта!
Ще нехай
старий
останній батько
здригає
голосінням
лаврині дзвініці.
Ще нехай
вчувається
з Хрещатика
вовчий зойк:
"Даю —— беру червінці!"
Наша сила —
правда,

ваша —
лаврські дзвони.
Ваша —
дим кадильний,
наша —
фабрик дим.
Ваша міць —
червінець,
наша —
стяг червоний.
— Ми візьмем
і переможем з ним.
Здрастуй
і прощай, бабусю сива!
Ану, хутчій
з дороги нам
зійди!
Вмри, святобожнице
І — спекулянтко хтива.
Ми ідем —
онуки молоді!
1924

Переклад В. Груничевої